

Menina planina, 7. 4. 2013 Začetek ni bil najbolj obetaven, saj sem pohod na Menino planino morala prestaviti zaradi slabih vremenskih pogojev. Nedelja je več ponujala, na internetu sonce, ki pa je z dnevi, ko se je pohod bližal, zgubljal sijaj. V soboto zvečer je sonce celo zamenjal oblak s snežinko. Ampak mi smo šli. Zbralo se nas je 15. Nasmejani, dobre volje, z odličnim šoferjem. Pot je hitro minila. Postanek na Trojanah, obvezen krof, ki je, po mojem okusu, prevelik, ravno za otroške oči. Gornji grad nas prijazno sprejme in kar hitro zagrizemo v strmino. Kje je sneg, ki nam ga je obljubljal oskrbnik Ivo? Pot nas je vodila mimo kužnega znamenja iz 17. stoletja, ogledali pa smo si tudi cerkvico sv. Florjana, ki je bila zgrajena leta 1094. Potem pa se je začelo. Sneg, še več snega, dež, snežinke, veter in na koncu še megla. Prave zimsko-sibirske razmere. Ampak nič nas ni ustavilo. Prišli smo do cilja -Doma na Menini planini. Prijazni gostitelji so nas postregli s toplim čajem. Bili smo ga potrebni. V domu smo kar obsedeli ob topli kmečki peči in nismo pokazali želje, da bi si ogledali tekmovanje v teku na turnih smučkah. Bilo pa je, res, zanimivo. Megla je bila tako gosta, da nekateri niso našli proge. Pa nič zato, važno je sodelovati. Razmere so bile res ekstremne, zato smo se odločili, da se vrnemo po poti vzpona. Kje pa smo zaključili naš pohod? V bazenu Terme Snovik, kjer smo se dodobra ogreli in tudi naplavali. Lahko vam je žal, da niste šli z nami.....

Štefka Ule